

КАД ПОЛАЗИ МЛАДОЖЕЊА

Облак се вије по ведром небу,
и лепи Ранко по белом двору,
опроштај иште од своје мајке,
од своје мајке, од свога оца:
„Опрости мени, мила мајчице, —
мила мајчице, бела црквице,
опрости мени, и благосов' ме!
Ја ћу да идем у туђе село,
у туђе село, за туђу сеју,
за туђу сеју, за моју љубу“.